

[K. B. Andersen.]

ungdomsskole og folkeskole og for så vidt også andre former for ungdomsuddannelse for de samme årgange, lærlinguddannelse, gymnasieuddannelse osv., og det er vel ikke udelukket, eller rettere sagt, det er vel temmelig givet, at vi i fremtiden i langt højere grad må se disse uddannelser i sammenhæng. Når jeg alligevel finder det rigtigt, at vi bevarer ungdomsskolen under denne lov i denne omgang, så hænger det sammen med det, jeg var inde på før om den forestående kommunalreform. Det kan ikke være rigtigt at føre ungdomsskolen ind under de kommunale organer, der er sammensat specielt med henblik på folkeskolen, og vi må derfor vente, til der i forbindelse med den kommende kommunalreform forhåbentlig bliver dannet nye organer for uddannelse og skole, spændende over et bredere felt.

Et af de spørgsmål, der også har været drøftet, er jo spørgsmålet om initiativerne i voksenoplysningen. Jeg forstår ikke helt den lidenskab, hvormed dette problem stadig debatteres, altså problemet, om der først og fremmest skal tages initiativ fra de kommunale myndigheder, eller om det er de private oplysningsforbund og andre foreningsinitiativer, det først og fremmest drejer sig om. Vi kan vel stort set være enige om, at der ikke er for mange, men snarere for få initiativer; i hvert tilfælde gælder det mange steder ude i landet. Inden for den frie og frivillige voksenoplysning er der jo sket en vældig udvikling i kraft af det arbejde, oplysningsforbundene har sat i gang — det kan ingen bestride. Arbejdernes Oplysningsforbund begyndte sin virksomhed i 1924; siden har andre grupper kopieret AOFs dygtige arbejde og, hvad klart skal indrømmes, fået nye grupper i tale. Hvorfor skulle man dog søge at lægge dette arbejde hindringer i vejen? Nu er anslagene mod oplysningsforbundenes virksomhed afværget endnu en gang, og det er jeg glad for. Der er ingen, der vil det af kommunerne foranstaltede oplysningsarbejde til livs, men det er givet, at det oplysningsarbejde, som det offentlige sætter i gang, uundgåeligt har en lang række praktiske forspring. På den baggrund finder jeg det rimeligt, sådan som resultatet også er blevet, at bevare den

hidtidige ordning, der på papiret giver oplysningsforbundene og andre private initiativer en prioritet, men som faktisk i praksis ligestiller de to sæt initiativer, og ud fra den begrundelse må jeg anbefale, at man stemmer imod det ændringsforslag, VS har stillet på dette punkt.

I forbindelse med spørgsmålet om initiativtagerne vil jeg gerne nævne en detalje i form af et spørgsmål til ministeren. I afsnittet om fritidsundervisningen for søfarende nævnes det, at forskellige organisationer kan iværksætte dette oplysningsarbejde, og der nævnes i bemærkningerne nogle organisationer, der nærmere er tænkt på. Der er her ikke direkte nævnt de søfarendes faglige organisationer, og jeg går uden videre ud fra, at ministeren er enig i, at de selvfølgelig også må kunne tage et initiativ.

Der er et område, som vi ikke har været i stand til at behandle på tilfredsstillende vis, og jeg er i og for sig lidt betænkelig ved, at vi ikke har kunnet gøre mere ved det, men det er nok ikke muligt i dette øjeblik. Jeg tænker på samspillet mellem denne lov og så den voksenundervisning i radio og TV, som netop nu står foran en meget, meget stor udvikling. Der har jo i flere år været arbejdet grundigt med det spørgsmål, dels i Danmarks radio, dels i et samarbejde imellem Danmarks radio og undervisningsministeriet; og der er nu kommet to betænkninger om voksenundervisning i radio og TV. I den seneste betænkning hedder det bl. a., at det var den betænkning, der kom lige før jul — at i den kommende lov om fritidsundervisning for voksne må der søges fornøden hjemmel til gennemførelse af tilskudsberettigede lokale støtteforanstaltninger i tilknytning til radio og TV-undervisning. Det, man tænker sig, er, at denne radio- og TV-undervisning må følges op lokalt på den ene eller den anden måde, og der henvises i betænkningen direkte til, at her ligger en opgave, dels for kommunerne, dels også for oplysningsforbundene, og det er altså denne lokale virksomhed, man i radioens betænkning peger på der må skaffes hjemmel til i det forslag, vi arbejder med. Vi har som sagt ikke kunnet drøfte disse problemer til bunds, men vi har gerne villet sørge for, at der alligevel blev taget hensyn til dem, og derfor har udvalget i betænk-